

LBRIS | We know
books
ALEXANDRA SVET

SĂ MĂ ÎNTORC ACASĂ

Prefață: Pr. Dr. Ioan Istrati

editura
Σοφία

București

„AICI SUNT, DOAMNE! IATĂ-MĂ!”

O zi de 29 decembrie

Ies pe ușă. „*De-acum sunt a Ta. Doar a Ta!*”. Poate că Domnul a lăsat mereu un gol în inima mea pe care numai El îl poate umple, tocmai pentru a mă ține pentru El, așa cum scria și Valeriu Gafencu...

Mi-e teamă – normal, nu e ușor. Trăiesc întocmai senzația aceea de la mare, când te așezi pe spate și ți-ai dori să te lași să plutești, dar în același timp te temi, parcă nu poți. Mai ales când ești *control freak* ca mine. Ah, ce liniștit ești când ești căldicel... De ce nu pot avea și eu o viață simplă, obișnuită, de ce trebuie să trăiesc mereu atâtea emoții? Dar nu... nu, nu e pentru mine căldiceala!

Îmi vine în minte ceea ce îmi povestea Anca după ce am dus-o în templul de la Șinca Veche. A îngenuncheat să se roage, însă buzele îi rămâneau nemișcate, nu mai știa nici o rugăciune. A încercat să își aducă aminte „Îngerașul”, pe care îl rostea în fiecare seară cu bunica ei când era copil, dar... tăcere. Îl uitase cu desăvârșire. S-a străduit însă cu tot sufletul să își amintească măcar fragmente. Și deodată parcă o voce din dreapta ei îi șoptea câte un cuvânt... și încă un cuvânt... și tot așa. A rămas surprinsă să vadă că îi veneau în minte cuvintele rugăciunii, unul câte unul, încet. Încet, cuvânt cu cuvânt, poate că așa trebuie să ne lăsăm în voia Lui. Cuvânt cu cuvânt.

Adevărul e că m-am săturat să ard fără sens. Am obosit. Vreau să îmi fie totul mai limpede. Așa ca ziua. Vreau mântuire, nu mai vreau mântuială. Prefer căile, nu drumurile. Urcușul, nu răscrucile, ocolișurile, scurtăturile care de fapt te lungesc, statul pe loc, nehotărârile, indeciziile, lălăiala, tă-răgăneala, nespusul lucrurilor pe nume. Albul, nu cenușiul, nuanțele de gri sau negrul. Lumina, adevărul, libertatea.

Și sincer, am obosit atât de tare, că nu mai vreau decât pace în inimă. Și să merg înainte. Orice ar presupune asta. Așa că, Alexandra nu se dezmente. Taie nodul. Nu mai vreau doar un fruct, vreau tot pomul, cum zice părintele Vasile de la „Sfântul Simon Zilotul”. Nu mai vreau doar un sărut, vreau Iubirea. Nu mai vreau jumătăți de măsură, vreau Totul.

Iar acum vreau să fiu doar singură cu Domnul. Să Îi dau doar Lui inima mea. Niciodată nu am mai făcut asta până acum. Oare ce-o ieși?

Mă întâlnesc cu prietena mea S. Lăcrimez. Lăcrimează și ea. Ce înseamnă o inimă neîmpietrită... Ea nu are ispite. O fi bine? O fi rău? Domnul știe. Se pare că toate tentațiile lumii s-au îngrămădit să se năpustească asupra mea de-a lungul vieții. Ne luăm rămas bun și plec. Îi scriu omului frumos și bun care mă iubește și pe care îl iubesc: „*Dacă vrei să rămân cu tine zilele acestea, rămân*”. „*Nu, înțeleg că vrei și trebuie să faci asta pentru sufletul tău. Stai liniștită, fă-o, eu te aștept*”. La radio, jazz și maraton de poezie. Poezie, da. Domnul știe ce îmi place... Ce aș fi putut cere mai mult? Ce binecuvântare să fiu singură cu El! E o zi superbă de iarnă, cu soare, viață, liniște, scânteii incandescente în zăpadă, șosele goale și mii de picături de har în sufletul meu. Timpul pare că a încremenit și mi-e inima atât de plină... Am puține emoții că am tot sunat la mănăstire să întreb dacă mă primesc pentru câteva zile, dar nu mi-au răspuns. Mă duc oricum, doar nu o să mă dea afară...

Ajung la Oituz. Aici voiam să mă îngroape când eram mică. Mă trec fiori când mă gândesc la închrâncenarea și la eroismul cu care s-a rostit în locurile acestea „*Pe aici nu se trece!*” și la minunile făcute de Arhanghelul Mihail. „*Cine e ca Dumnezeu?*”. I-am povestit domnului Andronescu, când am trecut cu dânsul pe acolo, ce îmi doream când eram mică și treceam pe lângă cimitirul acesta, și mi-a spus gânditor: „*O fi însemnând asta ceva!*”.

La radio se aude o poezie de Vasile Voiculescu, „*Suflete, hai să urcăm Taborul!*”. Nici că se putea ceva mai nimerit.

Mă hotărâsc să rămân peste noapte la Târgu Ocna. Mă cazez și apoi mă duc la cimitir la Valeriu Gafencu. E lună plină, văd o stea căzătoare și apoi o cruce de stele. Sunt singură în mașină, ascult poezie și e una dintre cele mai frumoase seri din viața mea. În lume, oamenii se pregătesc cu zgomot pentru petrecerea de Revelion. Eu am ieșit din timp.

Mădă îmi trimite un citat din Sfântul Luca al Crimeei. „*Am Autobiografia în față. „Cel ce și-a închinat viața Domnului nu poate fi niciodată orb, fiindcă Dumnezeu îi dă lumina la fel cu cea de pe Tabor!*”.

Zâmbesc și parcă plutesc. „*Suflete, hai să urcăm Taborul!*”.

E greu dimineața. „*Cred, Doamne, ajută necredinței mele!*”. Alții se întorc acum de la club... așa cum și eu mă întorceam tot pe la ora asta. Dar mă gândesc la ei. Vulcănescu, Voiculescu, Gafencu ar fi putut alege calea ușoară, plăcută, răsfățul... dar cineva trebuie să se jertfească! Mă scutur de somn și de lene, îmi fac bagajul și plec hotărâtă spre mănăstire. Doamne, ajută!

Las mașina la începutul drumului ce urcă spre mănăstire. Mi-e teamă să urc cu ea pe curbele înzăpezite. Dacă alunec și

mă prăvălesc în râpă? Destul îmi e că am avut curaj să trec podul acela îngust, înghețat, firav, care scârțâia din toate lemnele sale sfrijite și din toate sforile atât de precar legate... Destul mi-a fost că am urcat cu ea rampa înzăpezită până la baza dealului. Îmi iau geanta pe umăr și încep urcușul. Ajung în sfârșit sus, îmbujorată și abia trăgându-mi răsuflarea. Părintele mă vede și îi întrezăresc un zâmbet în colțul gurii. Ce-o fi gândind? „*A venit iar «smucita»*”... Nu se supără că s-au trezit cu mine acolo neinvitată. Poate că asta și aștepta de fapt de la mine. „*Măi, cel mai bun telefon e rugăciunea... Dați-i o cameră*”. Mă binecuvântează cu mâna lui cea grea și trece ca o furtună mai departe. A fost pilot pe avioanele MiG-21 din cadrul Forțelor Aeriene Române și campion la judo, ani la rând, până când s-a hotărât fulgerător să lase tot și să se călugărească atunci când a fost chemat. Când predică dânsul, bărbați în toată firea nu își pot stăpâni șuvoaiele de lacrimi, iar forța cuvântului său poate scoate pe oricine din amorțeală. Mie, una, cu siguranță mi-a schimbat viața. Iată-mă în prag de Revelion, aici, la mănăstire. Cine ar fi crezut?!

Pe drum spre cameră mă întâlnesc cu domnul V. Stă și dânsul aici de sărbători. Ar vrea să se călugărească, dar mai are treabă în lume... Mă scutură și el nițel.

„*Ești prea deșteaptă, dă-I Domnului mintea ta. Are nevoie de inimă, nu de minte... Iuda era cărturar. Pe Iisus L-au iubit desfrânatele, vameșii, păcătoșii, nu fariseii*”.

Mă duc în cameră cu Marieta, venită de la Buzău, și suntem fericite ca doi copii. Parcă am păcălit paznicul și m-am furișat, nevrednică, în Rai, așa mă simt – poate că asta am și făcut de fapt... doar că paznicul s-a lăsat păcălit.

Noaptea la slujbă dau să ațipesc din când în când, dar vocea răsunătoare a părintelui mă trezește de fiecare dată. O bătrânică îmbrăcată în costum tradițional ațipește și ea, ca-

LBRIS | We know books

pul îi stă să cadă pe spătarul scaunului, dar deodată se aude glasul de tunet al părintelui, „Avraaaaame, Avraaaaameeee...”, de se cutremură toată biserica. Băbuța sare drept în picioare, ca un arc, și începe brusc, speriată, să se închine frenetic. Cam așa m-a trezit și pe mine părintele din amorteală. Cum să nu fie acesta locul unde să îmi doresc să-mi petrec prima noapte din an? Nu aș vrea să fiu nicăieri altundeva acum. Mă simt atât de în siguranță, deși nimeni nu mă bagă în seamă, atât de iubită, deși părintele mă ceartă mereu, atât de bogată, deși nu am nimic, atât de împăcată și atât de fericită... Mă simt, în sfârșit, pe drumul cel bun...

La plecarea de la mănăstire

Eu: *De abia aștept să mă întorc să mai stau aici...*

Eva: *Cât?*

Eu: *Eu nu alunec, m-am împrietenit cu drumul acesta.*

Eva: *Și cu drumul de întoarcere?*

E ziua Sfinților Trei Ierarhi, sfârșit de ianuarie. Am avut ceva de făcut la Orăștie, am profitat să mă duc la Prislop, la părintele Arsenie Boca, și mă gândesc să nu mă duc totuși direct la București. Parcă aș poposi astă seară la Mănăstirea P. Mi-a plăcut atât de mult ultima oară când am fost, simțeam că nu mai vreau să plec de acolo. A trebuit să mă smulg, efectiv, din fața icoanei. M-aș bucura să revăd locul acela, nu am mai simțit așa ceva nicăieri. Se înserează însă și ninge atât de tare... Oare mai ajung până închid? Oare mă vor primi?

Ajung cu câteva minute înainte de ora 19, când se închid porțile mănăstirii. Sunt ca o umbră neagră. Doar florile co-

lorate de pe eșarfa bunicii mă deosebesc de măicuțe. Maica Eufrosina mă duce în cameră și nu vrea să îmi ia nici un ban. „*Dumneavoastră ați venit din dragoste, cum să vă luăm bani? Haideți să mâncați ceva*”.

Mă duc întâi în biserică să mă închin. E noapte, icoanele strălucesc tainic în lumina lumânărilor, două măicuțe fac ordine într-o tăcere desăvârșită, iar eu mă așez în genunchi în spatele bisericii, ating covorul moale cu fruntea și mă las să cad, în sfârșit. Se face o liniște adâncă, deplină, mângâietoare, în mine. Aici totul mă odihnește. Intru ca într-o transă. Locul acesta are un efect năucitor asupra mea, m-a chemat așa cum te cheamă un om viu, iar acum simt cum mă îmbrățișează și parcă nu mai vrea să îmi dea drumul. Mă simt ca smulsă cu repeziciune și cuprinsă într-o spirală de iubire ce mă poartă năvalnic spre ceruri. Mă simt atât de acasă și parcă nu aș mai vrea să plec niciodată de aici. Cum ar fi să fiu și eu una dintre umbrele acestea negre care s-au rupt de tot ceea ce aveau pe pământ și trăiesc numai cu și pentru El, atât de departe de tot ceea ce este zadarnic în lume, de tot ceea ce este vânare de vânt și deșertăciune, atât de aproape de cer și de ceea ce contează cu adevărat... Îmi vine în minte ultima mea întâlnire cu părintele Iustin, sfântul cel bun și blând cu ochi de cer. Îmi doream să îl întreb atâtea lucruri... Când am ajuns însă în fața sa, parcă mi s-au șters din minte toate lucrurile ce mă preocupau mai devreme și a țâșnit din mine o întrebare pe care nici nu avusesem până atunci curajul să o formulez, nici măcar în mintea mea. Acolo în fața lui, însă, unde aveam dreptul la doar câteva clipe, căci era atât de obosit și aștepta puhoi de oameni în urma mea, această întrebare mi s-a ivit nerăbdătoare pe buze, dând la o parte tot ceea ce era neesențial.

– *Părinte, am gând de mănăstire. E ispită?*

Așa îmi spusese cândva un prieten, că și-ar fi dorit să meargă la mănăstire, dar că aceasta ar fi o ispită, e prea multă treabă de făcut în lume ca să te retragi...

– *Măi, nu e ispită... Bagă plugul și ară!*, mi-a răspuns cu seriozitate părintele după ce s-a gândit îndelung.

Am plecat din fața lui, năucită.

A doua zi însă, la plecarea de la „Petru Vodă”, după doar câteva zile pe care le petrecusem îmbrăcată numai în haine negre, parcă de-abia așteptam să îmi pun sacoul albastru, cu nasturi aurii. Ce poftă aveam de culoare!

– *Și tu te gândești să rămâi la mănăstire...?!*, m-a întrebat ironic A.

Avea dreptate. Eram ultimul om la care s-ar fi gândit cineva că ar putea trăi la mănăstire.

E atâta pace aici în biserică, ar trebui să mă ridic, mă așteaptă la masă, dar efectiv nu pot. „*Doamne, ce bine e aici cu Tine, nu mai vreau să plec!*”

Deodată un glas bărbătesc răsună puternic lângă mine și mă face să tresar:

– *Soră Vasilica...*

Ridic privirea și constat cu uimire că lângă mine s-a oprit un preot care stă aplecat deasupra mea și îmi zâmbește șugubăț. Se pare că îmi vorbește chiar mie.

– *Soră Vasilica...*, repetă și mai apăsat văzându-mi privirea uimită, tâmpă, nedumerită.

– *Aah... nnnnnnnu sunt sora Vasilica...*, mă bâlbâi încurcată și îi ară zâmbind ca un copil prostuț florile de pe broboadă, să vadă că nu sunt maică.

– *Ba da, te cheamă Vasilica și ești nehotărâtă.*

Mă uit la el mirată. De unde știe că sunt nehotărâtă?

– *Nu, nu sunt Vasilica...*

– *Îți place să te lupți?*

– *Cu cine?*

– *Cu cel cu coarne.*

– *Atât cât mă ajută Dumnezeu.*

– *Maică Pantilimona, ai grijă de sora Vasilica, îi spune părintele șagalnic uneia dintre maicile ce robotea prin biserică și pleacă grăbit, ca o nălucă, lăsându-mă mută de uimire.*

– *Nu sunt sora Vasilica, mă cheamă Alexandra, îi spun maicii Pantilimona.*

– *Știi, așa e părintele, zâmbește maica tainic, cu toată ființa parcă.*

E destul de în vârstă, dar are ceva de copil în felul de a fi.

– *Haideți repede la masă, să mai prindeți ceva de mâncare...*

A două zi, după slujbă, mă rup cu greu de icoane, de biserică, de taine, de pace și mă pregătesc să plec spre București. Mă mai opresc totuși puțin de vorbă cu două surori la poartă.

Au pățit ca mine. Când au ajuns în locul acesta, au simțit că nu mai pot pleca de aici.

– *Poate că te-a chemat Maica Domnului...*

– *Când simți că nu mai e locul tău în lume, lași tot și nu te mai uiți în urmă. Pentru Dumnezeu...*

– *Nu te încrede mereu în inimă – doar dacă inima e întru Hristos. Dacă nu, e cu celălalt...*

– *Când am intrat pe poarta mănăstirii, parcă zburam...*

– *Vrăjmașul nu îți știe gândurile!!!*

– *Dacă te hotărăști, fă-o repede. Vrăjmașul te face apoi să te răzgândești, să amâni, îmi spune sora Cristina.*

Îi spun că nu sunt eu pentru mănăstire, e o idee nebunească. Sunt ultimul om care ar putea alege această cale. Și, pe de altă parte, pot încerca și în lume să trăiesc ca la mănăstire.

– *La urma urmei, îți poți face mănăstire în suflet..., îi spun eu, deșteaptă nevoie mare, și îmi iau rămas bun.*

Pe drumul spre mașină mai privesc o dată înapoi. Simt cum o bucată din sufletul meu rămâne îndărătul porților mari. Când mă întorc să îmi continui drumul, dau nas în nas cu părintele.

– *Pleci... Mergi să îți faci tu mănăstire acasă, în suflet. Ți-ai pus icoane pe pereți, îți aprinzi lumânări..., zâmbește ironic. Succes. Să-ți ajute Dumnezeu!*

Părintele acesta care îmi ghicește gândurile mă lasă din nou mută de uimire. Parcă ar fi auzit ceea ce le spuneam mai devreme surorilor.

Plec năucă, atât de plină, atât de recunoscătoare, dar mai încurcată decât am venit. Nimic din lume nu mă mai atrage. Mă ține în ea doar dragostea pentru cei care mă iubesc. Dar acum, la plecare, nu mă gândesc decât cum să fac să revin cât mai curând.

7 noiembrie

„Gata! Cu ajutorul lui Dumnezeu mă duc mai aproape de cer.

Vă mulțumesc pentru rugăciuni! Vă țin la curent! Doamne-ajută!”

Maica: *„Bagă plugul și ară, nu te mai uita înapoi, nu mai e timp”*.

Numai eu știu ce luptă este în inima mea. Cât de greu este să te desprinzi de tot ceea ce este lumesc, de oamenii pe care îi iubești, de statut – așa iluzoriu și mărunț cum o fi el, dar e cine ai crezut tu toată viața că ești și este tare greu să te rupi, să disperi cu totul, așa dintr-odată, să renunți la hainele și la toate lucrurile la care țineai, la confort, la micile și la marile tale plăceri... ce exercițiu cutremurător, să omori în ti-

ne toate acestea! Să mori pentru lume, din propria ta voință, înainte de a muri. Și să vezi cum toate merg mai departe, fără tine, ca și cum nu ai fi fost vreodată pe pământ. „Nu vă va plânge nimeni prea mult...”, cum spunea părintele A. Cu câte grijă te gândești însă la cei pe care i-ai lăsa în urmă! Te gândești totuși că atunci când cineva alege calea monahismului și își lasă în lume părinții și oameni dragi, Dumnezeu le trimite un înger în locul lui. Așa se naște câte un om care are misiunea de a mântui un neam! Dar tot e greu... Pe de altă parte însă, ce binecuvântări nebănuite de oameni întrezăresc acolo, pe gaura cheii din ușa ce duce spre Rai...

După câteva zile de ascultare, de binecuvântări și de taine ce îmi scaldă inima în har și o fac să renască, ies din nou pe porțile mănăstirii, lăsându-mi, din nou, bucați din suflet dincolo de ziduri. Trebuie să mă întorc din nou la București. Maica Spiridona aleargă după mine să îmi dea un trandafir roșu. Maica Pantilimona îmi dă o carte veche de-a ei, *Războiul*. Plec dintr-un ocean de iubire și mă îndrept tristă spre lumea în care mă regăsesc din ce în ce mai puțin, dar care – iată! – m-a strâns în lanțuri atât de greu de rupt.

Pe drumul înapoi îmi răsună ca un ecou cuvintele părintelui: *Fără compromisuri!!! Nu poți sluji și într-o parte, și-n alta!!! Când te-ai mândrit ai pierdut lucrarea! Nu suntem, măi, ai nimănui! Nu se poate lua cununa fără jertfă. Ne raportăm greșit la suferință – așa am fost educați... Noi trebuie să fim picioare de pod către altă lume... Cât mai multe fapte bune. Ai două pulovere, dă unul. Rămâi cu cât mai puțin. Fă cât mai multe fapte bune... Nu te va plânge nimeni prea mult... Totul e să știi ce vrei. Gândul să devină faptă. Multe au gânduri. Așa, căldiceii... Femeile sunt slabe. Cad la mângâieri. Totul e despre cât de mult valorează Dumnezeu pentru tine. Fără bravură, ci cu înțelepciune și smerenie plecăm*